

VRAŽDA ADVOKÁTA ALEXANDRA HORVÁTHA

PITEVNÝ PROTOKOL

FAKULTNÁ NEMOCNICA S POLIKLINIKOU
SV. CYRILA A METODA, BRATISLAVA-PETRŽALKA

Číslo pitevného protokolu/rok: 113/2008

Údaje o mŕtvom

Meno: Alexander

Priezvisko: Horváth

Dátum narodenia: 10. december 1961

Rodné číslo: 611210/

Trvalý pobyt: Karpatská 101, 900 55 Lozorno

Druh zamestnania: advokát

Zdravotná poisťovňa mŕtveho: Všeobecná zdravotná poisťovňa

Dátum a čas smrti: 7. apríl 2008, 20:30-21:30

Dátum a čas pitvy: 8. apríl 2008, 16:00

Čas od smrti do pitvy: 19,5/18,5 hodín

Meno a priezvisko pitvajúceho lekára, jeho podpis a odtlačok pečiatky

MUDr. Andrej Baillay

DANIEL J. DANČÍK

DANIEL J. DANČÍK

**Vražda advokáta
Alexandra Horvátha**

Nakladatel'stvo SAMIZDAT

*S*everin
incisery

*Autor by sa chcel poďakovať všetkým,
ktorí mu pomohli s prácou na knihe
a to najmä svojim rodičom
a starým rodičom z otcovej strany.*

© Daniel J. Dančík, 2023

© Nakladateľstvo SAMIZDAT – Severín Sincilery, 2023

Obálku vytvoril Severín Sincilery.

Grafická úprava Severín Sincilery.

2. vydanie

ISBN 978-80-973936-8-7

Nasledujúci príbeh, ktorý budete čítať, je vymyslený.
Realita bola, je a bude inšpiráciou mnohých autorov,
takisto však na ich tvorbu pôsobí podvedome.
Preto akákoľvek podobnosť udalostí alebo postáv
v tejto knihe so skutočnosťou je čisto náhodná.

jar roku 2008

PROLÓG

S I N C I L E R Y

Vo štvrtok 3. apríla roku 2008 o deviatej hodine dopoludnia Okresný súd Bratislava I v budove Justičného paláca na Záhradníckej ulici začal súdny proces s páchatelom vraždy ministra kultúry Michaela Rusnáka, ku ktorej došlo 15. januára toho istého roka.

Ja sám som sa otvorenia hlavného pojednávania nezúčastnil, nakoľko som mal byť jedným z kľúčových svedkov obžaloby. Podľa predvolania som sa mal na súd dostaviť o jedenástej. Preto to, čo sa odohralo pred mojím príchodom, opisujem na základe výpovedí iných.

Súdna sieň bola plná. Proces sa konal v jednej z miestností nachádzajúcich sa na prízemí.

Obžalobu viedol prokurátor Dávid Haviar, ktorý predtým osobne dozeral na vyšetrovanie vraždy ministra Rusnáka, a obhajobu viedol advokát Alexander Horváth, známy právnik. Obžalovaný sedel medzi dvoma dozorcami s putami na rukách.

Predseda senátu vyzval po začatí súdneho konania prokurátora Haviara k predneseniu obžaloby.

Keď skončil, vyzval súd následne advokáta Horvátha k zaujatiu stanoviska k vypočutej obžalobe.

A vtedy sa to stalo.

Do miestnosti vošiel pomaly poručík Rudolf Kirschner, ktorý predtým vyčkával vonku na chodbe blízko súdnej siene, lebo bol spomedzi svedkov predvolaný k výpovedi ako prvý. Tesne za Kirschnerom vstúpilo do vnútra ďalších šesť mužov v uniformách kukláčov a každý so samopalom v rukách. Kukláč vpredu mieril so zbraňou na Kirschnerov chrbát. Ostatní zamierili na kukláčov, čo boli v sieni prítomní od začiatku hlavného pojednávania, a na ostatných účastníkov.

Šokovaný predseda senátu sa ihneď dožadoval vysvetlenia tohto násilného vpádu a zo strany verejnosti zašumeli miestnosťou znepokojené hlasy.

Neznámi si ihneď vynútili ticho strohým príkazom, po ktorom nebolo treba nič viac dodávať, pretože výhražne namierené samopaly hovorili jasne sami za seba.

Každý v súdnej sieni pochopil, že to nie sú praví kukláči.

Chlap, čo mieril na poručíka Kirschnera, vyzval dozorcov, nech zložia obžalovanému putá.

Keď ich títo váhavo odomkli a sňali, obžalovaný pristúpil k veliteľovi skupiny neznámych. Následne nepraví kukláči postupne a systematicky opustili miestnosť: najprv prví dvaja spolu s obžalovaným, potom druhá dvojica a nakoniec tretia, ktorá tesne predtým odstrčila od seba Kirschnera a nato zavrela dvojkrídlové dvere, ktoré zvonku zaistila reťazou.

Asi približne v rovnakej chvíli som zastavil s mojim autom na parkovisku pred budovou súdu.

Keď som zaparkoval, vystúpil som von a zložil si puzdro s pištoľou, ktoré som mal pod ľavou pazuchou, a odložil ho

pod sedadlo pre šoféra. Potom som zas na seba nahodil sako, zabuchol dvere na mercedese a zamkol diaľkovým ovládaním.

Zrazu som zachytil ruch prichádzajúci od hlavného vchodu Justičného paláca, ku ktorému som bol práve otočený chrbtom.

Obrátil som sa a uvidel som, že sa dolu schodmi od vstupných dverí náhlili šiesti kukláči a medzi nimi vrah ministra Rusnáka.

Bez pút.

V tom okamihu som spoznal, že to nie sú praví kukláči.

Pokračovali cez parkovisko. Nikto ich nezastavoval, nikomu nepripadali podozriví – spočiatku ani policajtom hliadkujúcim pred budovou súdu.

Rozbehol som sa za nimi.

Dvaja najbližší policajti ostrážito pozreli mojim smerom.

„Zastavte ich!“ zakričal som na nich a ukázal na skupinu nepravých kukláčov.

Od Justičnej ulice, ktorá sa tiahne popri ľavej bočnej strane budovy Justičného paláca, vzduchom nečakane zaznelo ohlušujúce kvílenie pneumatík a na Záhradnícku sa vyrútili troje policajné vozidlá, ktoré prudko zastali uprostred cesty oproti Justičnému palácu.

Zastal som; myslel som si, že policajti v týchto autách skupinu nepravých kukláčov vrátane obžalovaného zadržia. Potom som ale uvidel, že unikajúci sa v rozpore s očakávaním vydali k ním a ja som pochopil, že tie autá a šoféri patria im – že tak ako u kukláčov tu teraz išlo zase o nepravých policajtov.

Na to, aby ich niekto mohol účinne zastaviť, bolo neskoro.

Všetci naskočili do vozidiel a tie zaradom bleskovo vyrazili k Odborárskemu námestiu.

K ušiam mi doľahlo rýchlo sa blížiace burácanie vrtuľníka.

Zdvihol som zrak hore a keďže som mal akurát výhľad medzerou medzi blokmi obytných domov na Záhradníckej,

zazrel som nad mestom prelietať helikoptéru čiernej farby. Prišla smerom od Ružinova a pokračovala smerom k Slavínu.

Tentokrát ma na rozdiel od predošlého prípadu s policajnými autami v momente prepadlo nepríjemné tušenie.

Obaja policajti, na ktorých som krátko predtým volal, už pochopili, že niečo nie je OK.

„Je toto auto vaše?“ spýtal som sa ich a ukázal som zároveň na policajný *Nissan X-Trail*, vedľa ktorého sme práve stáli. Jeden policajt súhlasne prikývol.

„Hod'te mi kľúče a nasadnite si so mnou rýchlo do vnútra!“

Policajt mi pohotovo vyhovel – musel ma zrejme poznať, lebo inak by mi ich určite nevydal.

Otvoril som predné dvere, ktoré som odomkol požičaným diaľkovým ovládaním, sadol si za volant a zabuchol za sebou. Na pás som vôbec nepomyslel. Policajt, ktorý mi hodil kľúče, si sadol dozadu a druhý policajt sa chystal sadnúť dopredu na miesto spolujazdca.

„Na miesto smrti nie! Chod'te dozadu!“ vyhrkol som naňho.

Kým som štartoval, sa presunul, a následne sme vyrazili s prudkým trhnutím od toho, ako som nohou dupol na plyn, k výjazdu parkoviska. Tam som s autom urobil ostrú otočku a vyrazil za unikajúcimi.

Zapol som sirénu.

Bol najvyšší čas.

Zostávalo už len pár metrov k semaforom na križovatke na Odborárskom námestí.

„Dúfam, že počítate s tým, že vaše auto môže skončiť ako otlčená plechovka?“ položil som prevažne rečnícku otázku, pretože policajti sediaci vzadu mi už nemali kedy odpovedať.

Začala totiž pravá adrenalínová automobilová naháňačka.

Unikajúce policajné autá pred nami boli tesne za sebou. Nemali zapnuté sirény, ale len majáky, čo síce pre nich bolo

čiasťočne nevýhodou, lebo ostatné autá im v prípade potreby nedokázali uhýbať a dávať prednosť tak rýchlo ako nášmu, bolo to však iste z toho dôvodu, že nechceli hlukom húkačiek uľahčovať svoje vlastné stíhanie.

Na križovatke na Odborárskom námestí zabočili doprava na Májkovu ulicu a stratili sme ich z dohľadu. Sekundu neskôr naskočila červená, ja som ale nespomaľoval, pokračoval ďalej a modlil som sa, aby na križovatke nebol nepočujúci chodec.

Preleteli sme po koľajniciach električiek a vzápätí sme už uhaňali Májkovou za prenasledovanými, ktorých autá sa opäť zjavili pred nami, ku kostolu na Blumentáli.

Kdesi vysoko nad našimi hlavami nám hučala helikoptéra, no mal som pocit, akoby sme šli tesne pod ňou.

Vo vysielacke nášho auta to vtom zašumelo, zapraskalo a zaznela úsečná výzva patriaca všetkým policajným hliadkam. Nasledovalo krátke hlásenie o skupine nepravých kukláčov, ktorá unikala v troch policajných autách spolu s vrahom ministra Rusnáka. Správu zavŕšilo udanie posledného známeho smeru úteku prenasledovaných a dodatok, že hlásenie sa končí.

Uvidel som, ako unikajúci dorazili autami v plnej rýchlosti na Floriánske námestie, že zahli vľavo, preleteli Radlinského a na pomerne veľkej križovatke cestnej a električkovej dopravy že zahli vpravo na Ulicu Imricha Karvaša. Pred sebou mali úplne rovnú cestu k Národnej banke Slovenska.

Na Floriánskom námestí som sa dokázal trochu priblížiť k prenasledovaným, no aj tak ma od ich tretieho auta stále delila vzdialenosť štyroch dĺžok.

Preto keď sme trielili po Radlinského, som viac pridal a vzdialenosť medzi autami som tak skrátil asi o pol dĺžky.

Keď ale unikajúci zahli po odbočke na Imricha Karvaša, naskytla sa mi príležitosť dostať sa až na úroveň prvého auta patriaceho prenasledovaným.

Na Ulici Imricha Karvaša bola po ľavej strane široká cesta a vedľa nej vpravo sa potom tiahli koľajnice pre električky, ktoré viedli od Hlavnej stanice.

Koľajnice v týchto miestach síce neboli zapustené v asfalte, teda tak, ako tomu bolo kdekoľvek inde v centre Bratislavy, koľaje však boli z vonkajších aj vnútorných strán vyplnené menšími betónovými panelmi. A to som sa rozhodol využiť ku skráteniu vzdialenosti medzi nami a unikajúcimi.

Z Radlinského som neprešiel po celej odbočke na cestu vedúcu Ulicou Imricha Karvaša, ale zahol som prudko doprava a vyšiel na pokryté koľajnice. Trochu viac nás nadhodilo, pretože sme prešli cez obrubník oddeľujúci cestu od koľajníc. Nestrácal som ani sekundu a preradil rýchlostnou pákou na nižší prevodový stupeň a plynový pedál prirazil až k podlahe. Vzápätí sme vystrelili po rovnej čiare k Národnej banke. S našim autom na perujúcich kolesách to slušne hádzalo, pretože betónové panely neboli úplne vo vodorovnej polohe.

Podarilo sa mi dostať na úroveň tretieho auta prenasledovaných a teraz som výrazne dobiehal druhé. V nasledujúcich sekundách sa mi podarilo dostihnúť aj to.

Zostávalo nám pár metrov k vonkajšiemu parkovisku u Národnej banky Slovenska a jednosmernému výjazdu zo Slovanskej ulice, ktorý viedol na Imricha Karvaša.

Vrtuľník, ktorý, ako som nepochyboval, patril unikajúcim, začal zostupovať za masívnou hnedou železnou konštrukciou v tvare obrátenej pyramídy – sídlom Slovenského rozhlasu –, kde bol, ako som si stihol vybaviť, parčík na Belopotockého – príhodné miesto na pristátie a vyzdvihnutie prenasledovaných.

To vysvetľovalo zvolený smer úniku – prečo mierili k centru a nesnažili sa naopak dostať z mesta, aj keď ani opačným smerom by sa im po cestách rozhodne nepodarilo dostať z Bratislavy.

Ich plán bol teda jasný – chceli sa autami dostať po Imrichovi Karvašovi, Mýtnej ulici a Belopotockého k parčíku, uprostred ktorého na nich bude čakať pripravený vrtuľník, nasadnúť doň a odletieť ním.

Prvé unikajúce auto náhle spravilo výraznejšiu vlnovku, akoby jeho šofér najprv strhol volant smerom doprava, a potom naspäť. Zrejme sa chceli na Mýtnu dostať protismerom cez výjazd pri Slovanskej, ale keď zrazu zbadali naše policajné auto, zistili, že blokujeme zamýšľanú trasu. Preto zvýšili rýchlosť, aby nás predstihli, a pokračovali vyššie ku križovatke na rohu budov Slovenskej technickej univerzity, Ministerstva dopravy, Slovenského rozhlasu a Národnej banky.

Ja sám som sa medzitým v nepatrnom okamihu rozhodol použiť trasu, ktorú pôvodne plánovali využiť prenasledovaní, a odrezať im cestu na Mýtnej.

Nápad to nebol zlý, lenže skoro som odbočku nezvládol – z nášho smeru bola príliš ostrá. Obidvoma ľavými kolesami sme prešli väčší cíp chodníka a než sa mi nad autom podarilo znovu získať kontrolu, odrazil som o stĺpik dopravnej značky pravé spätné zrkadlo.

„Prvý šrám,“ pomyslel som si pritom nie veľmi veselo.

A už sme sa rútili jednosmerkou, ktorá viedla zároveň popri električkovej trati a ceste Ulice Imricha Karvaša, k výjazdu na Mýtnej, čo sa nachádzal pred hlavným vchodom do Národnej banky Slovenska.

Unikajúci sa práve dostali na križovatku a chceli zahnúť doprava na Mýtnu.

No cestu pretínali koľajnice a zvrchu od Hlavnej stanice vchádzala do križovatky rozbehnutá jednokĺbová električka linky číslo 2, ktorá mala zelenú. Hrozilo, že zahradí ich trasu. Nemohli vyčkávať, až prejde, pretože by sme ich dostihli. Museli prejsť ešte pred električkou.

Prvému autu sa to podarilo.

Prešlo, malo však vzápätí problém ustáť vybranú zatáčku a muselo preto prudko zabrzdíť.

Zaznel prenikavý piskot a auto na chvíľu spolovice zahalil biely kúdol z pneumatík pálených silným trením o asfalt cesty, lebo dostalo šmyk, počas ktorého sa súčasne otočilo o stoosemdesiat stupňov, a až potom uprostred dvoch prúdov konečne zastalo.

Druhé také šťastie nemalo a skončilo tesne pred električkou.

Ten náraz musel byť strašný, lebo úplne auto zdemoloval.

Električka s trhnutím zastavila a tretie auto napálilo do pravého boku vozňa.

Zabrzdil som asi pätnásť či dvadsať metrov od miesta, na ktorom zastalo prvé auto.

Čo bolo naše šťastie.

Na aute sa otvorili všetky štyri dvere a vystúpili z neho dvaja chlapi vo výstroji kukláčov, jeden v uniforme policajta a ešte jeden v civilnom obleku – vrah ministra Rusnáka. V rukách zvierali samopaly, ktoré namierili naším smerom.

„Skloňte hlavy!“ varoval som krátko policajtov vzadu a zároveň sebou hodil vedľa na prázdne sedadlo spolujazdca. Medzi rebrá pravého boku ma tvrdo udrela páka ručnej brzdy.

Nemal som zapnutý pás, zabudol som si ho pri nastupovaní v tom zhone dať, a to zrejme mi paradoxne zachránilo život.

V aute vypuklo malé peklo.

Kapotu a strechu pokryl dážď guliek, ktoré na ne dopadali s ostrým kovovým pleskotom. Zároveň bolo počuť zvuk odvádiac sa sypúceho skla z rozstrieľaných okien na aute, ktoré nás troch, čo sme sa prikrčali k podlahe, pokrylo vrstvou trblietajúcich sa kryštálikov.

Moja pravá ruka siahla k ľavej pazuche, pod ktorou som zvykol nosievať puzdro s pištoľou.

„Ale doriti!“ zanádal som.

Zbraň bola totiž pod sedadlom pre šoféra v mojom aute, kam som ju odložil, keď som vystupoval, aby som ju nemusel v budove súdu pred prejdenním rámovým detektorom kovov s ďalšími priet'ahmi odovzdávať do bezpečnostnej schránky.

Obrátil som hlavu do ľavej strany, aby ma tak mohli policajti skrytí za operadlami predných sedadiel lepšie počuť.

„Nemáte niekde v aute ešte nejakú náhradnú pištoľ?“ zakričal som hlasito.

„V palubnom priečinku vzadu!“

Strel'ba nepretržite pokračovala.

Otvoril som príklop palubného priečinka vedľa mojej hlavy, vyhádzal som von pár predmetov, narazil na pištoľ a zásobník, ktorý som s cvaknutím vsunul do pažby, natiahol som záver, a potom sa obrátil znovu dozadu.

„Vyjdite obaja ľavou stranou, ak vám to situácia umožní, otvorte mi dvere, schovajte sa za kufor auta a opätujte paľbu!“

Policajt vľavo otvoril dvere na svojej strane a hlavou napred a stále prikrčený sa vysúkal von. Za ním išiel o niečo pomalšie druhý policajt, ktorý dvere za sebou zabuchol a ľavou rukou trochu pootvoril predné dvere.

„Dobre, to stačí!“ zvolal som, kým všade naokolo svišťali a narážali guľky zo samopalov – už našťastie aspoň s malými, nepravidelnými prestávkami.

Dostal som sa pomaly, nemotorne, prevažne len po chrbte, z toho nášho auta deravého ako cedidlo na asfalt cesty. Pribuchol som dvere a naďalej pričupený sa rýchlo presunul k prednému ľavému kolesu, aby som bol lepšie krytý, a za ním som čakal s pištoľou zvieranou oboma rukami na najbližšiu pauzu v nepriateľskej paľbe, ktorá zas nabrala predošlú intenzitu, lebo policajti za kufrom auta začali strieľať smerom na prenasledovaných.

Vtom zvuk samopalov ustal.

Vystrčil som opatrne hlavu ponad kapotu a vyzrel k miestu, na ktorom predtým po prejdení križovatky zastalo prvé auto patriace unikajúcim.

Šofér v policajnej uniforme, spolovice chránený dokorán otvorenými prednými dvermi, a za ním za zadnými dvermi jeden z nepravých kukláčov, odhodili na asfalt samopaly a vyťahovali z puzdier pištole. To znamenalo, že zásobníky do samopalov sa im už museli minúť.

Kým som si ja toto uvedomil, policajti za mnou sa rozhodli využiť tento priaznivý moment a znovu niekoľkokrát vystrelili.

Zasiahli šoféra.

Najprv ho s trhnutím odhodilo dozadu, a potom sa jeho telo zviezlo na cestu, na ktorej zostal nehybne ležať.

Keď to nepravý kukláč za ním na sekundu zarazený uvidel, spravil niekoľko krokov dozadu a schoval sa za kufor auta.

Na druhej strane vozidla bolo možné nejasne registrovať akýsi pohyb.

Druhého nepravého kukláča a vraha ministra Rusnáka nebolo vidieť, obaja boli schovaní.

Netušil som, čo sa dialo, napriek tomu som bol ale pripravený v prípade potreby okamžite použiť svoju pištoľ.

Vtom vyrazili spoza auta traja ostávajúci prenasledovaní. Prebehli cez cestu smerom k chodníku, odkiaľ sa mohli následne presunúť k parčíku na Belopotockého.

Dvaja nepraví kukláči so svojimi nepriestrelnými vestami tvorili vrahovi ministra Rusnáka, ktorý šiel za nimi, živý štít. Pritom strieľali naším smerom, no keďže bežali, nemohli preto mieriť presne.

Oprel som obe ruky s pištoľou o kapotu zničeného auta a spolu s policajtmi som po nich viackrát za sebou vystrelil.